

KORKU TUNELI

Her kitabını soluk soluğa
okuyacağınız yeni bir dizi

- › Yarasalar Vadisi
- › Canavarlar Adası
- › Tehlikeler Evi
- › Korkunç Palyaçolar
- › Yarak Gezegen
- › Cesaret Sınavı
- › Korku Adası

KORKU TUNELİNE GİRİN
CESARETİNİZİ TEST EDİN!

Macerasever Dostum,

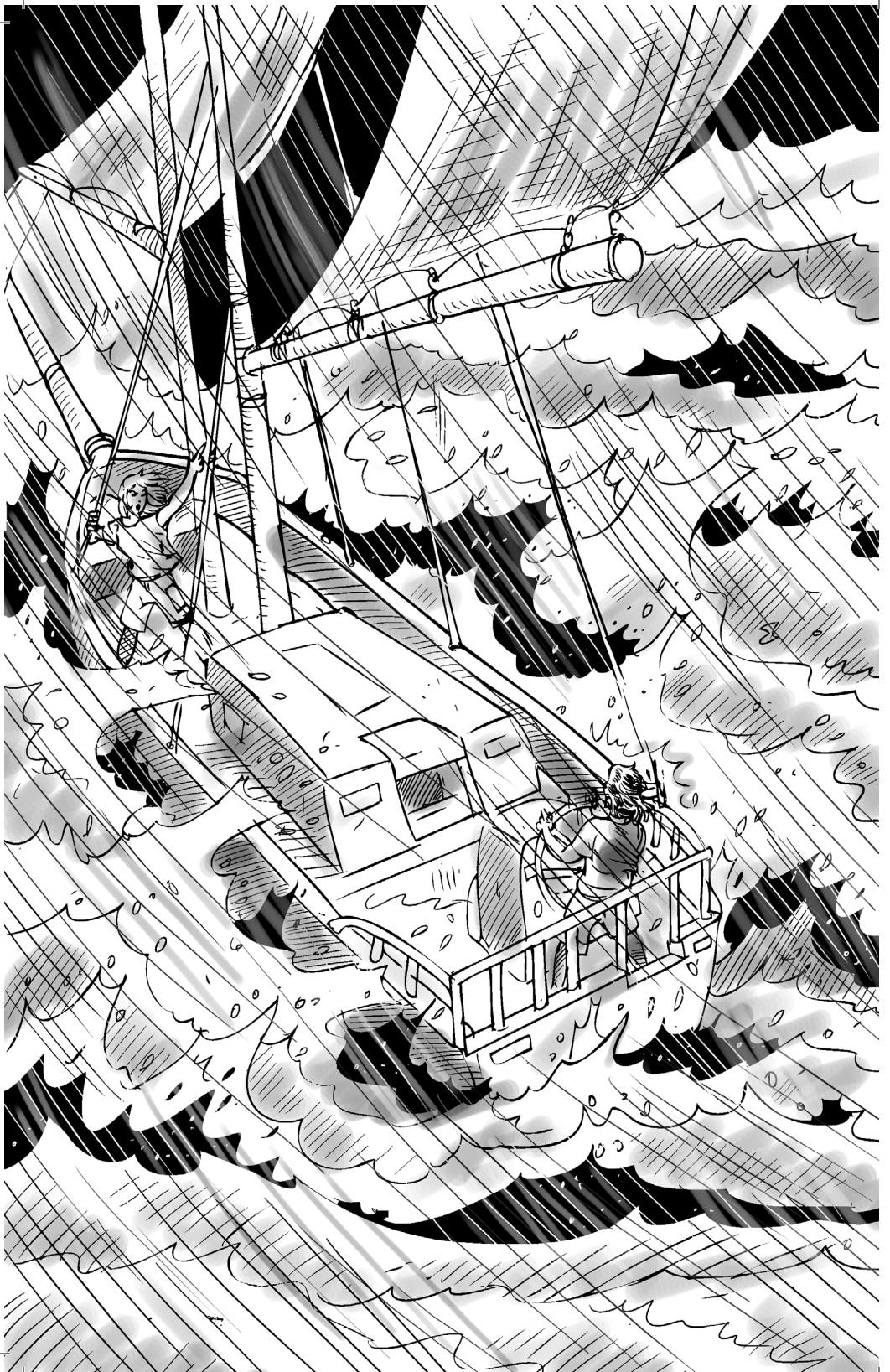
Elindeki kitabı bugüne kadar okuduğın diğer kitaplar gibi okumayacaksın! Sayfa altlarındaki yönlendirmeleri kullanarak ilerleyecek ve zaman zaman çok önemli kararlar vereceksin.

Zaten okuyacakların, senin bu kararlarına göre değişecek ve gelişecek. Yapacağın seçimler sonrasında, kitabın farklı bir sayfasına gidip yaptığın seçime göre farklı bir olay yaşayacaksın. Bu yüzden maceranın sonunu da senin kararların belirleyecek.

Yalnız dikkat et! Yapacağın seçimlerin sonucunda çok parlak başarılar kazanabileceğin gibi, ürkütücü sonuçlarla da karşılaşabilirsin. Kararlarını verirken, seçimlerinin sana yükleyeceği sorumluluğun bilincinde olmalısın. Umarım hep doğru seçimler yapar ve mutlu sona ulaşırsın. Ancak kötü bir sonla karşılaştığında, sakın yılmıya kapılma! Kazandığın deneyimle şansını yeniden dene. Ta ki dilediğin başarıya ulaşana dek! Unutma, yaşam bir maceradır. Başarı için savaşırsan, sonunda mutlaka kazanır.

Kaçış dizisi, her kitabını soluk soluğa okuyacağın bir seri... Ancak bu kitaplar, karşı karşıya kalabileceğin güç ve çelişkili koşullarda bir çıkış yolu bulma yeteneğini de geliştirecek. Ulaştığın olumlu veya olumsuz sonuçlar karşısında seni doğru tepkilerde bulunmaya yönlendirecek. Böylece kişiliğini geliştirecek. Özellikle öneririm.

Psikolog Tuncel Altınköprü

*Her başarının başlangıcında cesaret vardır.
Akılla yönetilmiş bir cesaret...*

Korku Adası

Bir süreden beri, kuzeybatı yönünden hızla yaklaşan kara bulutları gözlüyordunuz. Bu, pek iyiye işaret değildi denizlerde. Kendi kendinize, "Hava fena patlayacak." diye mırıldanıyorsunuz. Ardından da başüstünde güneşlenen Gizem'e dönüp, "Karayel fırtınası geliyor." diye sesleniyorsunuz. "Güneşlenmeyi bırakıp kopacak kıyamete hazırlansan iyi olur bence."

Kız önce umursamaz bir sesle, "Ne kopacaksa kopsun artık." diye yanıt veriyor size. İki gündür yerimizde sayıyoruz ne hikmetse. Hareketsizlikten paslandık..." Bunları söylerken yerinden hafifçe doğrulup ardına bakıyor. Bakmasıyla da yerinden fırlayıp, "Gerçekten fena hava geliyor." diyor. Ne yapıyoruz Kaptan? Ne diyor-sun? Toplayalım mı yelkenleri?"

"Ben, biraz risk alıp şu gelen havadan yararlanalım diyorum." diye yanıt veriyorsunuz kıza. "Şu anda yarışta sonuncu durumdayız. Hiç olmazsa biraz yol alır, sıralamadaki durumumuzu toparlarız."

Çok geçmiyor, beklediğiniz hava geliyor. İki gündür sönük duran yelkenler rüzgârla şişiyor. Tekne, gemi aızıya alan bir at gibi ak köpüklü dalgaların arasında çılgınca yol almaya başlıyor. Bu dalgaların arasına bir gömülüp gözden yitiyor bir o dalgaların tepesine çıkıyor.

Böyle inanılmaz bir hızla, yaklaşık üç saatten fazla yol alıyorsunuz. Yelken kısan Almanların, Belçikalıların, Rusların teknelerini ardınızda bırakıyorsunuz. Kimi ana yelkeni toplamış, yalnız flok yelkeniyle yol alıyor. Kimi flok yelkenini toplamış ana yelkenle devam ediyor. Siz böyle tüm yelkenler fora, yanlarından olanca hızınızla geçip giderken, hepsi şaşkın şaşkın sizi izliyor.

Fakat fırtına hızını artırdıkça, durumunuz giderek tehlikeli bir hâl almaya başlıyor. Gizem başüstünden, size çığlık çığlığa bir şeyler söylüyor sürekli. Fakat rüzgârın ve dalgaların uğultusundan onu duymanız olanaksız tabii... Kız size sesini duyuramadığını görünce, teknenin üzerinden geçip giden dalgalara bakmıyor. Küpeşte korkuluklarına tutuna tutuna yanınıza kadar geliyor. Kulağınıza eğilerek, "Rüzgârın hızı durmadan artıyor." diye bağıyor. "Bir süre daha böyle gidersek denizin dibini boylayacağız. O zaman da yarış, marış kazanamayız. Hiç olmazsa şu flok yelkenini kapatalım."

"Biraz daha Gizem! Biraz daha dayan..." diyorsunuz. "Bak, şu ilerimizdekiler İtalyanların ve Fransızların yatları... Çok az kaldı. Şunları da bir arkamızda bırakalım. Sonra flok yelkenini toplarız." Zaten çok sürmüyor. Yarım saat içinde önce İtalyanlarla yan yana gelip onları geçiyorsunuz. Ardından da Fransızları...

Bir yarım saat daha, böyle yaşamla ölüm arasında gidip gelerek ilerlemeyi sürdürüyorsunuz. Fakat rüzgâr, bu yarım saat içinde hızını daha da artırıyor. Sonunda teknenin burnu öyle tehlikeli bir biçimde denize gömülüyor ki siz bile korkuyorsunuz. Ustalıkla bir manevrayla teknenin burnunu dalgadan kurtardıktan sonra, "Hadi, Gizem Kaptan..." diye sesleniyorsunuz sarıldığı ana direktte güçlükle ayakta kalan kıza. "Zamanı geldi. Şu flok yelkenini topla! Şakası kalmadı bu işin, batacağız yoksa."

Fakat kızın, tepesinden aşağı art arda inen dalgaların altında bunu yapması kolay değil ki. Bu yetmezmiş gibi, bir de yelken bezi yırtılıvermez mi? Gizem'in bu koşullar altında zorlandığını görüyorsunuz. Fakat başında olduğunuz dümeni ve ana yelkeni bırakıp kızın yardımına koşamıyorsunuz. Bunun, gelen ilk dalgada, teknenin batmasına neden olabileceğini biliyorsunuz.

Neyse ki Gizem'in, güçlüklerden güç alan o savaşçı ruhu imdada yetişiyor. Kız ne teknenin burnunu aşırp üzerinden geçen dalgalara aldırıyor ne de onu tekneden savurup atmaya yeltenen sert rüzgâra... Flok yelkenini, sadece birkaç dakika içinde tek başına topluyor.

Gizem'in flok yelkenini toplamasıyla tekne biraz olsun yavaşlıyor. Bu, bir süre için yine hızlı, ama daha güvenli yol almanızı sağlıyor. Fakat sadece bir süre için... Çünkü rüzgâr hızını artırmaya devam ediyor. Rüzgâr hızlandıkça, siz hızlanıyorsunuz. Ana yelkenle, iki saat daha böyle hızla, ama nisbeten güvenle yol alıyorsunuz. Bu süre içinde, hangi uluslara ait olduğunu fark edemediğiniz birkaç yarışçıyı daha geçiyorsunuz.

Sonunda fırtına, kasırgaya dönüşüyor. Dalgalar, artık tümüyle teknenizin üzerinden geçip gidiyor. Batmanız an meselesi... Dümende, denizcilikteki tüm hünerinizi kullanıyorsunuz da denizin üzerinde ancak kalabiliyorsunuz. Gizem, peş peşe gelen bu dalgalara kapılıp denize uçmamak için kendisini ana direğe bağlıyor. Sizse dümen direğine... Zaman kavramını yitirdiğiniz için, böyle ne kadar gittiğinizi anımsamıyorsunuz bile.

Peş peşe birkaç tekneyi daha geçiyorsunuz. Fakat artık ne kimi geçtiğiniz umurunuzda ne kaçınıcı olduğunuz ne de yarış... Artık sadece hayatta kalmaya çalışıyorsunuz. Bu yüzden, ana yelkeni de toplamaya karar veriyorsunuz. Fakat sadece karar verdiğinizle kalıyorsunuz.

O ana kadar, olanca şiddetiyle üzerine yüklenen kasırgaya direnen ana yelken, buna daha fazla dayanamıyor. Kasırganın ve dalgaların uğultusunu bastıran bir patlamayla yırtılıp dört-beş parçaya ayrılıyor. Her bir parça, birbirinden bağımsız kanatlar hâlinde rüzgârda uçuşarak teknenin dengesini bozuyor. Her an, alabora olarak denizin dibini boylamanız işten değil...

Çok zor koşullar altındasınız. Her yanınızdan sular süzülüyor. Üzerinizdeki su geçirmez giysilere karşın sırlıslıksınız. Nasıl olmayasınız ki? Tekneye vuran her dalga, birbiri ardı sıra boyunuzu aşıp tepenizden aşağı boşalıyor. Bir yandan dümende, teknenin sürekli değişen dengesini sağlamaya çalışıyorsunuz. Bir yandan da parçalanan ana yelkeni direğe bağlayan ıskota, palanga ve mandarları açarak onlardan kurtulmaya...

Sonunda, yırtılan yelkenleri parça parça çıkarıp kamarada toplamayı başarıyorsunuz. Şu anda, yarışı sürdürmenizi sağlayacak ne flok ne de ana yelkeniniz var... Kurallar gereği teknede motor da bulunmuyor. Ellerinizin arasındaki dümen olmasa, dalgalara kapılıp sürüklenen bir kütükten farkınız olmayacak yoksa. Tüm becerinizi kullanıyor; alabora olmamak için tekneyi dümenle dengede tutmaya çalışıyorsunuz.

Okyanusun ortasında, bir bilinmeze doğru böyle saatlerce yol alıyorsunuz. Ancak bunu daha ne kadar sürdürebileceğinizi bilemiyorsunuz. Yorgunsunuz. Hem de çok yorgun... Güneş batarken birden, sanki göğün karnı deliniyor. Bardaktan boşanırcasına sağanak bir yağmur başlıyor. Sağanakla birlikte rüzgâr, bıçakla kesilmiş çesine duruyor. Tabi tekneniz de... Denizin ortasında bir beşik gibi salınarak hareketsiz kalıyorsunuz öylece. Sonra birden gece çöküyor. Bu yıldızsız, karanlık gece; içinizdeki umutsuzluğu büyüttükçe büyütüyor.

Nasıl büyütmesin ki? Şu anda, okyanusun bilinmeyen bir noktasında, kaybolmuş durumdasınız. Ne telsiziniz çalışıyor ne cep telefonlarınız... Tabii bu durumda, kimseye ulaşamazsınız. Bırakın güvenli bir limanı, en yakın kara parçasından yüzlerce deniz mili uzaktasınız. Biri sizi bulmazsa, kurtulmanız olanaksız. Bu yetmezmiş gibi, kamaranıza su dolmuş. Kullanamazsınız.

Gizem, su dolu kamaraya şöyle bir göz attıktan sonra, "Ben yorgunluktan ölmek üzereyim." diyor. "Hiç olmazsa şuracıktaki birkaç saat dinleneyim. Kalkınca ben dümene geçerim, sen dinlenirsin." Kız bu sözlerinin hemen ardından, üzerinde bulunduğu başüstüne kıvrılıp uzanıyor. Öylesine yorgun ve uykusuz ki uzanmasıyla uyuması bir oluyor. Gece boyunca da öyle kalıyor.

Siz de ölesiyeye yorgunsunuz, ama onu uyandırmaya kıyamıyorsunuz. Dümen başında, ayakta dikiliyorsunuz. Belki başka bir teknenin ışığını görürüm umuduyla gözlerinizi karanlığa dikeyiyor, sabahı sabah ediyorsunuz. Ardınızda güneş bir ateş topu hâlinde denizden çıkıp yükselirken görüyorsunuz onu. Sadece bin-bin iki yüz metre sağınızda... Kayalık, küçük, ürkütücü bir ada...

Onca umutsuzluktan sonra, "Uyudum da rüya mı görüyorum yoksa?" diyerek önce kendinizden kuşkulaniyorsunuz. Ardından gözlerinizi ovuşturuyor, kulağınızı çimdikliyorsunuz. Yok! uyanıksınız ve ada hâlâ orada... O zaman, "Bu serap da değil, rüya da..." deyip Gizem'e sesleniyorsunuz heyecanla. "Gizem... Kalk Gizem! Ada... Ada..."

Kız sesinize uyanıp da ortalığı aydınlanmış görünce, ok gibi yerinden fırlıyor. Fırlamasıyla da karşısındaki adayı görmesi bir oluyor. "İnanamıyorum! Bir ada!" diye bağırıyor o da şaşkınlıkla. "Demek karaya ulaştık sonunda. Neresi burası acaba? İssiz bir adaya benziyor, ama..."

“Bana da öyle geliyor.” diye yanıt veriyorsunuz kıza. “Bitki örtüsü açısından zengin, ama küçük bir ada... Üzerinde bir yerleşim yeri de yok, görebildiğim kadarıyla. Yalnız bizim, hayatta kalabilmemiz için önemli bir seçim yapmamız gerekiyor şu anda... Ya tekne ya ada... Bildiğin gibi, yarış kuralları gereği teknede kürek de yok motor da... Zaten ana yelkenle floku da yitirdik dün yaşadığımız fırtınada. Şimdi, eğer dümeni sağa kırsarsak, adaya ulaşıyoruz. Sola kırsarsak, yanından geçip adadan uzaklaşıyoruz. Ben bu sorumluluğu tek başıma üstlenmek istemiyorum. Sen ne düşünüyorsun bu konuda?”

Gizem, küpeştenin korkuluklarına dayanarak bir süre adayı inceliyor. Ardından size dönüp, “Keşke tek sorumuz adaya çıkmak ya da çıkmamak olsa.” diyor. “Sen de adanın bize bakan şu kıyılarını görüyorsun mutlaka. Bir baştan bir başa hep kaya... Tekneyi yanaştırabileceğimiz küçük bir kumsal bile yok orada... Eğer bu koşullar altında adaya çıkmaya kalkarsak, üzerinde bulunduğumuz şu teknedeki de oluruz. Sonra da hayatımızın sonuna kadar burada yaşar dururuz. Bence adaya çıkmayı denemeyelim bile. Belki birilerine rastlar, kurtuluruz.”

Kıza, “Tamam! Doğru söylüyorsun da...” diye yanıt veriyorsunuz. “Teknemizin, tekneye benzer bir hâli kaldı mı ki? Motor yok... Ana yelken yok... Flok yelken yok... Gördüğün gibi, zaten yerimizde sayıyoruz. Bir yere gidemiyoruz. Yeni bir fırtına çıksa, suyun üzerinde kalıp kalamayacağımızı bile bilmiyoruz. Adaya çıkarsak, en azından yaşıyor oluruz. Bir kurtuluş umudumuz olur. Küçük de olsa, bir ada bu sonuçta... Üzerinde bitki olduğuna göre, su da vardır büyük olasılıkla...”

Gizem'i adaya çıkmaya ikna edecekseniz, 15. sayfaya gidiniz.

Gizem'in önerisini dinleyip adanın yanından geçip gidecekseniz, lütfen 21. sayfadan devam ediniz.

Gizem'i ikna etmek için epeyce dil dökmeniz gerekiyor. Fakat o arada tekne de yerinde durmuyor tabii. Akıntının etkisiyle salına salına da olsa ilerliyor. Siz böyle tam adanın yanından geçip gitmek üzereyken, kız istemeye istemeye de olsa, "Tamam!" diyor. "Tamam! Madem illa adaya çıkalım diyorsun. Çıkalım bari."

Siz de onun bu onayıyla birlikte, dümeni tam tur sağa kıriyorsunuz. Böylece kendinizi bir anda, adanın sola doğru uzanan kayalık burnunda buluyorsunuz. "Ne yazık ki Gizem haklı çıkıyor. Yatın kayalıklara çarpmasıyla, bordasında büyük bir gediğin açılması bir oluyor. İçeriye oluk gibi dolan sularla birlikte, tekne hızla batmaya başlıyor. Siz de kendinizi suların içinde buluyorsunuz.

Yatınız, denizin dipsiz derinliklerine doğru inip gözden yiterken; siz de Gizem'le birlikte çala kulaç adaya doğru yüzüyorsunuz. Sağınız, solunuz, önünüz, arkanız; her yer kaya... Neyse ki kara, sadece sekiz on metre uzaklığınızda... Üzeri yosun tutmuş bu sivri ve keskin kayaların arasından güçlkle geçip adaya ayak basıyorsunuz. Sonra da kayadan kayaya sıçraya sıçraya içerilere doğru ilerlemeye koyuluyorsunuz.

Kayalar, parlak gün ışığıyla iyice ısınmış. Sıcacık... Yürürken ayaklarınız yanıyor. Sizse öyle üşümüş, sıcaklığı öyle özlemiştir ki bu sizin hoşunuza gidiyor. Kendinizi ilk bulduğunuz düz yüzeyli, geniş bir kayanın üzerine sırt üstü atıyorsunuz. Sonra da iyice ısınıp kuruyana kadar hiç konuşmadan, kıpırdamadan öylece yatıyorsunuz.

Gizem neden sonra yattığı yerden doğrulup, "Daha ne kadar böyle yatacağız?" diye soruyor. "Nasıl bir yere geldik, sen hiç merak etmiyor musun? Hadi kalk! Şu adanın tepesine çıkıp etrafa bir bakalım. Cennette miyiz, cehennemde miyiz anlayalım. Hem benim açlıktan midem kazanıyor. Belki dolaşırken yiyecek bir şeyler buluruz?"

Yattığınız yerden ayağa fırlıyor ve elinizi Gizem'e doğru uzatıyorsunuz. Kızın size uzattığı elini kavrayıp onu ayağa kaldırıyorsunuz. Ardından da gülümseyerek, "Ben de senden bu öneriyi bekliyordum zaten." diyorsunuz. "Seni adaya çıkmaya öyle güç razı ettim ki bir de dolaşmak için zorlamayayım dedim."

Gizem size yanıt vermeden önce, üzerinde bulunduğunuz kayadan altındaki çakıl taşlı düzlüğe atlıyor. Sekiz-on metre ilerinizdeki çalılık ve ağaçlık alana doğru ilerlerken de "Seni kurnaz, seni..." diyor. "Benim meraklı olduğumu biliyorsun tabi. O yüzden, adayı dolaşmayı benim istememi bekledin. Öyle değil mi?"

Bulduğunuz çakıl taşlı alanı, böyle konuşa gülüşe geçiyorsunuz. Ardından da yine peş peşe, ormanlık alanın önündeki fundalığa giriyorsunuz. Fakat adımınızı fundalıktan içeriye atmanızla birlikte, onlarca yaban ördeğinin çalılıkların arasından fırlayıp havalanması bir oluyor. Kız da hâliyle korkup çığlık çığlığa, az önce geldiği çakıllığa doğru kaçıyor.

Onun bu tepkisi güldürüyor sizi. "Hadi gel Gizem!" diyorsunuz onu elinden tutup yeniden çalılığa doğru çekerken. "Gel de seninle şu adadaki ilk keşfimizi gerçekleştirelim bari. Bakalım çalılıkların içinde ne arıyormuş seni korkutan şu yaban ördekleri?"

Bu sözleri söylerken, zaten fundalığa dalmış; çalılının altını araştırmaya başlamış bulunuyordunuz. Çok geçmeden, eğildiğiniz yerden bir sevinç çığlığı atarak doğruluyorsunuz. İki avcunuzun arasında tuttuğunuz dört-beş yumurtayı kıza doğru uzatarak, "Anlaşılan..." diyorsunuz. "Bu adada pek açlık sorunumuz olmayacak. Çalılıkların arası, ördek yumurtalarıyla dolu... Al, bak! İçlerinden biri hâlâ sıcak... Bunu az önce kaçan ördeklerden biri, kaçmadan önce yumurtlamış olacak."